

2. søndag efter påske

Tid og sted: Jerlev og Højen, 30/4 2017

Salmevalg

Frydeligt med jubelkor, 721

Frelseren er mig en hyrde god, 664

Guds fred er glæden i dit sind, 678

Tag det sorte kors fra graven, 241

Gud vi er i gode hænder, 675

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes

Jesus sagde: ”Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde sætter sit liv til for fårene. Den, der er daglejer og ikke er hyrde og ikke selv ejer fårene, ser ulven komme og lader fårene i stikken og flygter, og ulven går på rov iblandt dem og jager dem fra hinanden; for han er daglejer og er ligeglad med fårene.

Jeg er den gode hyrde. Jeg kender mine får, og mine får kender mig, ligesom Faderen kender mig, og jeg kender Faderen; og jeg sætter mit liv til for fårene. Jeg har også

andre får, som ikke hører til denne fold; også dem skal jeg lede, og de skal høre min røst, og der skal blive én hjord, én hyrde.”

Prædiken

Tænk at være kendt. Jeg drømmer tit om det, og så overvejer jeg, hvad jeg gerne vil være kendt for. Vil jeg være kendt for at være en fremragende forfatter, der kan alt det der med ord, beskrive de dybeste følelser og fortælle fængslende historier? Ja, måske. Eller måske kendt for at kunne cykle fra alle de andre op ad bjergene i Tour de France, og gennem tre lange uger gennemføre verdens hårdeste cykelløb i den bedste tid, og med et taktisk overblik og fysisk overlegenhed sætte de værste konkurrenter på plads, og måske i et spektakulært soloudbrud køre alene de sidste 50 kilometer og slutte på Alpe d’huez med fem minutter ned til den næste cykelrytter. Eller vil jeg være kendt for at være den politiker, der gør, hvad han siger. Skaber løsninger og muligheder og bidrager til en bedre og mere fredelig

fremtid, måske med unikke diplomatiske talenter, og med de talenter være med til at skabe forsoning i Mellemøsten. Jeg kunne også blive kendt for noget mindre spektakulært. For eksempel kunne jeg komme til at sige noget vrøvl til avisen, der afslørede, at jeg ikke anede, hvad kristendom egentlig er, og så ville jeg, som den præst, jeg er, blive sat under skærpet tilsyn af biskoppen; måske skulle jeg gå til eksamen igen, og hvis jeg stadig ikke forstod noget, og prædikede et helt forkvaklet budskab, så måtte det ende med en præsteretssag og en fyring. Det ville jeg nok helst undgå. Eller jeg kunne blive kendt for at holde en sexslave fanget i kælderens. En person, der var forsvundet sporløst for 15 år siden, og siden da har siddet indespærret under mit hus, og jeg er regelmæssigt gået derned for at misbruge personen. Jeg vil helst ikke blive kendt for at være djævlepræsten fra Ødsted.

Der er mange måder at være kendt på. Men når vi taler om at blive kendt på denne måde, så handler det altid om at blive kendt for noget. Det handler om at blive berømt – eller berygtet – fordi man har gjort noget ekstraordinært.

Noget ud over det sædvanlige. Noget som næsten ingen andre kan.

Når vi bliver kendt på den måde, så er vi ikke virkelig kendt. Så er det vores evner, der er kendte. Vi er kendt for det, vi gør, og ikke for dem, vi er. Og der er en væsentlig forskel.

Vi lever i en præstationskultur, hvor mantraet igen og igen lyder: Du er, hvad du gør. Hvis du vil være nogen eller noget, så skal du gøre noget. Så skal du vise, hvem du er. Du skal gøre dig fortjent til opmærksomhed. Du skal være interessant.

Der findes et eventyr om to brødre, der forsøger at være interessante, og deres tredje bror, der bare er nysgerrig og følger efter dem, da de skal ud for at gøre sig interessante. De skal naturligvis overbevise en smuk prinsesse om, at de er noget helt særligt. Og de har da også helt unikke og beundringsværdige evner. Men da de efter den lange rejse endelig står over for prinsessen og skal vise, hvad de kan, mister de begge både mund og mæle og bliver smidt ud af prinsessens gemakker; og da kommer den tredje bror helt

uimponeret op til prinsessen, og Klods Hans, som han hedder, forsøger intet at bevise, han er, som han er, og prinsessen synes, det er vidunderligt. Han får prinsessen og det halve kongerige.

Det er et skønt eventyr, og det er så dejligt at se den umiddelbare og barnligt glade Klods Hans vade stolt op til prinsessen og vinde hendes hjerte. Men man kan med rette spørge, hvordan det kan være, at ingen vil være Klods Hans, når det nu er ham, der får prinsessen. For det er vel sagen? Vi tør ikke at blotte os på den måde. Og hvorfor egentlig ikke? Hvad holder os tilbage? Jeg tænker, det frygt. Frygt for at blive til grin. Frygt for at opdage, at andre synes, vi er latterlige. Og hvis det sker, rammer det os helt ind i vores inderste, for vi har jo blottet os selv; vi har vist, hvem vi er. Så er det nemmere at gribe til det beundringsværdige. For det kan vi regne ud. Vi kan se, at mange bliver dybt betaget af mennesker med uovertrufne talenter, og så kan vi forsøge at gøre de mennesker kunsten efter. Vi kan stræber efter det, der synes uopnåeligt, og hvis vi kæmper så godt, vi kan, og aldrig

fjerner fokus fra vores mål, så skal vi nok lykkes. Ja, der er jo nogen, der ikke lykkes, for vi kan ikke alle sammen være berømte. Men os, eller dem, der lykkes, de er kendte; og tænk at være kendt.

Men jeg tror, at vi mennesker har dybere længsler. Og jeg tror, at vores dybeste længsel er at være elsket. Hvis vi ikke føler os elsket, så vil vi beundres. Og jeg tror, at vi ofte forveksler beundring med kærlighed. Vi tror fejlagtigt, at vi skal gøre os fortjent til kærlighed, at vi skal få nogen til at beundre os, og dermed kan vi vinde deres hjerter, sådan som de to talentfulde brødre i Klods Hans.

Men Jesus taler om en anden kærlighed. Når Jesus taler om at være kendt, så handler det ikke om at være berømt; det handler om at være kendt helt ind i vores inderste. I den lignelse, jeg læste op inden prædikenen, taler Jesus om at være hyrden, der *kender* sine får. Jesus bruger det stærkeste udtryk for *at kende*, som findes på græsk; og det betyder noget i retning af en fuld erkendelse af noget. Hvis vi er fårene, som Jesus siger i lignelsen, så betyder det, at vores inderste væsen, vores sind, vores sjæl, vores ånd, er

fuldt ud erkendt af Jesus Kristus. Når jeg tænker på at være fuldt ud kendt af nogen, så skræmmer det mig. For jeg ved, at der er så meget inde i mig, som absolut ikke er beundringsværdigt. Jeg ved, at der er så meget inde i mig, der måske er direkte ondskabsfuldt, eller endnu værre, kikset, grinagtigt, dumt. Jeg ved, at der er så meget inde i mig, som jeg ikke vil dele med nogen som helst. Og tanken om, at alt dette kan blive kendt af nogen, skræmmer mig rent ud sagt. Det kan godt være, at min frygt langt hen ad vejen er ubegrundet. Det håber jeg virkelig. Men jeg tør alligevel ikke binde an på det.

Men sådan er det, når Gud kender; da er vi gennemlyst helt ind i det inderste. Og hvad gør det ved os?

Det kommer an på, hvad vi tror om Gud. Tør vi se Gud i mennesket Jesus af Nazareth. Tør vi anerkende det, Jesus gjorde, som Guds handlen i verden. Tør vi tro, at Gud har et menneskeligt ansigt. Det er påske, og det betyder, at vi skal forstå alt, hvad Jesus siger i lyset af det, han gjorde i påsken. Han blev korsfæstet, han døde og han genopstod. Og han gjorde det for at komme til at kende os. Han gjorde

det for at gå med os ind i det mest smertefulde; han gjorde det for at gå med os ind i de følelser og tanker, som vi ikke selv vil kendes ved. Ja, han var et symbol på alt det, vi ikke ville kendes ved; han personificerede vores væmmelse, had og foragt for os selv.

Lige inden han blev taget til fange og ført til dom og korsfæstelse, sagde han til sine nærmeste venner: I vil alle forlade mig. I vil alle svigte mig. Og når jeg dør, vil I være som fortabte får uden en hyrde. I vil blive spredt for alle vinde. Men jeg vil genopstå, og da skal vi se hinanden igen derhjemme.

Sådan talte Jesus til sine venner. Han vidste, at de ville svigte ham. Og alligevel ville han kendes ved dem, som sine elskede venner. Når Jesus taler om at kende sine får, om at kende os, så betyder det, at intet er skjult af alt det, vi skjuler for os selv og hinanden. Gud, Jesus Kristus, kender os, som vi er værst, men han kender os stadig. Her er det at kende det samme som at kendes ved. Han kan ikke få kendskab til noget hos os, som kan lave om på dette: at kende er for ham det samme som at kendes ved.

Og det er meget bedre end at være berømt, for det betyder, at vi er elsket for dem, vi er, og ikke for det, vi gør. Det betyder, at den dag vi ikke længere er beundringsværdige, og måske føler os forladt af alle andre, der ved vi, at vi kan regne Gud. For Gud vil kendes ved os. Amen.